

Foto-expositie in HAZ-Centrum

Henky de Vries woont al sinds 1985 in de wijk, eerst in de Bokkenbuurt, de laatste jaren in Hoograven. Sinds haar elfde jaar is Henky gegrepen door de fotografie. Ze is autodidact en heeft een geheel eigen stijl die gekenmerkt wordt door oog voor dingen, die niet altijd voor de hand liggend zijn om te fotograferen. Haar foto's geven het vergankelijke van tijd aan en halen de tijd via een 'déjà vu'-gevoel weer terug.

De serie is gemaakt tijdens de 1 mei viering van 2002. De fotografe bracht een bezoek aan de Hoogravense familie Griffioen, die 2 jaar geleden naar de Russische stad Asbest verhuisde.

De 1 mei viering is een belangrijk feest voor de inwoners. Jong en oud vieren dan de dag van de arbeid en het begin van de lente. Asbest, met ca. 100.000 inwoners, ligt ten oosten van de Oeral. De grootste asbestmijn ter wereld is er in feite de enige grote werkgever. De foto's laten volwassenen en kinderen zien, op hun paasbest gekleed en vaak voorzien van decoraties als bijvoorbeeld 'Held van de Sovjet Unie'.

Het HAZ-Centrum vindt u op de t Goylaan 111. Het telefoonnummer is 2679063. Geopend maandag tot en met donderdag tussen 09.00 en 15.00 uur.

colofon

Uitgave
Aanzet is een uitgave van het HAZ-Centrum en verschijnt zes maal per jaar.

Redactieadres
t Goylaan 111 3525 AG Utrecht
Tel: 030-2679063
E-mail: infotoko.hoograven@planet.nl

Website
www.hoograven.info

Redactie
Sanae Aitbenhaddou
Andrea Bosman
Lisette van Boxel
Eva Houtsma
Patricia de Nijs
Wim Peters
Bas Roosen
Lotje Zevenbergen

Oplage
7000 exemplaren

Volgende deadline
6 mei 2003
dit geldt voor zowel advertenties als tekst- en beeldmateriaal

BOTH houdt veranderingen in de wijk scherp in de gaten

Na de annexatie door de stad Utrecht van deze Jutphase wijk, ongeveer vijftig jaar geleden, werd Nieuw Hoograven uit de grond gestampt. Weiland en hoveniersgronden werden met zand opgehoogd en vormden de basis voor het bouwen van de - in die tijd - zeer gevarieerde woningen, zowel in laag- als hoogbouw.

Weteringen, die vroeger een functie hadden bij het vervoer van klei naar de steen- en pannenfabrieken of van groenten naar de veiling of de stad, werden gedempt of omgebouwd tot waterpartijen en singels. Zo ontstond een mooie, groene woonwijk.

Rond 1925 gaf burgemeester J.P. Fockema Andrea aan de heren Berlage en Holsboer opdracht een stadsuitbreidingsplan en een rondweg te ontwerpen. Aan dat futuristisch plan heeft Hoograven zijn bestaan als Utrechtse

stadswijk, de Waterlinieweg, de 't Goylaan en de Zuiderbrug te danken.

Inmiddels zijn de toen in sneltreinvaart gebouwde woningen en winkels 'niet meer van deze tijd' en dan is volgens woningcorporaties slopen financieel gunstiger dan renoveren. De even zijde van de Monfoortlaan, een vroegere winkelstraat, is al vervangen door nieuwbouw. Op diverse plaatsen, zoals bij de Sporthal Hoograven, aan de Aquamarijlaan en de Barnsteenlaan zijn nieuwe woningen opgeleverd. Aan het Smaragdplein zijn momenteel volop bouwactiviteiten voor renovatie en uitbreiding van de winkels. Maar we zijn er nog lang niet. De winkels en flatwoningen aan beide kanten van de 't Goylaan en directe omgeving gaan tegen de vlakte. Dan komt het plan Hart van Hoograven aan de orde.

Door een aantal zeer betrokken wijkbewoners is een aantal jaren de Bewo-

ners Overleggroep Tolsteeg/Hoograven (BOTH) opgericht. Tijdens vergaderingen van BOTH wordt over al deze ontwikkelingen en de gevolgen daarvan van gedachten gewisseld. Er wordt een mening gevormd en vervolgens wordt met verschillende middelen gereageerd, zowel naar de ambtelijke instanties zoals Wijkbureau Zuid, de Raadscommissie voor Zuid, de Wijkwethouder, de Gemeenteraad als ook naar de Wijkraad, woningbouwcorporaties, de welzijnsstichting Portes, de politie, de pers, enzovoorts. Zo is mede door de inspanningen van leden van BOTH, het Hostel (voor dakloze verslaafde vrouwen) niet naast de scholen geplaatst maar tegenover het politiebureau.

Wilt u meer weten over BOTH of over acties meedenken? Het Secretariaat van BOTH is gevestigd op 't Goylaan 111, 3525 AG Utrecht, tel. 030-2679063.

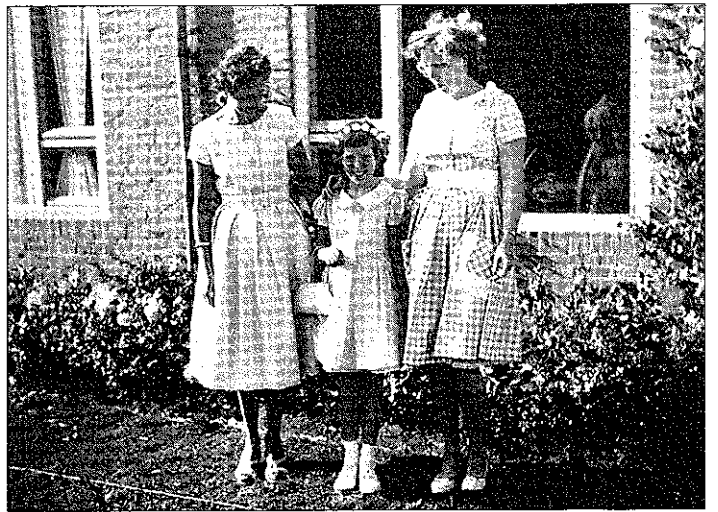
verhalen van toen

"Indertijd was iedereen jaloers op onze badcel met zitbad en op onze geiser," vertelt meneer Meegdes. "De huur van f 14,50 per week werd opgehaald door Van Ommeren, een adjudant uit dienst. Sommige bewoners die het niet konden betalen verstopten zich als hij langskwam! Dan was hij woest." Meegdes straalt. Hij is een van de acht bewoners van het eerste uur van de huizen aan de Stormdijklaan en de Rijnhuizenlaan. Het was maart 1956. Hij en zijn vrouw voelden zich de koning te rijk toen ze hoorden dat ze hun huis kregen. Ze woonden al vijf jaar in bij zijn ouders op een bovenwoning in Oog en Al. "Met drie kinderen erbij gaf dat best wat problemen."

"We zaten al een jaar op hete kolen toen we hoorden dat hier huizen en flats gebouwd werden. We hebben ons direct aangemeld bij de Dr. Ariënsstichting, een katholieke woningbouwvereniging. Het was wel een vereiste dat je lid was van een katholieke arbeidersbeweging." Zo werd de heer Meegdes lid van een katholieke bond en schreef zich in voor een woning. Of het een flat of een huis zou worden wist hij nog niet. Dát hij woonruimte kreeg was het belangrijkste.

Omdat Meegdes drie kinderen had kwam hij in aanmerking voor een huis. Aan de Stormdijklaan. Hij kon zijn geluk niet op. "Onze ouders waarschuwden ons. De huur was erg hoog. Ze zei-

verhalen van nu

/ Foto familie Meegdes

den: Jullie gaan de armoede tegemoet. Dit lukt jullie nooit!", vertelt Meegdes. "Het zou moeilijk worden, maar we gingen ervoor. Ik dacht: Dit huis nemen ze me niet meer af!" Hij werkte. Zijn vrouw zorgde voor de kinderen en naaide kleren voor het hele gezin.

"De dag dat we de sleutel van ons huis konden ophalen viel op 15 augustus. Dat was toevallig een katholieke feestdag. De stichting adviseerde ons niet klem eerst naar de kerk te gaan alvorens langs te komen", zegt Meegdes. Als bewoner moest je je ook aan bepaalde regels houden. Je mocht op zondag bijvoorbeeld geen was bui-

ten hangen en geen matten kloppen. Maar de sfeer was ongedwongen. Het was altijd druk op straat. Alleen al aan de Stormdijklaan woonden veertig kinderen. Je kon er de koeien horen loeien want in de omgeving lagen veel boerderijen. "We voelden ons hier meteen op ons gemak. Als we weggingen lieten we de deuren gewoon open. Dat deed iedereen hier toen."

Ondanks dat de buurt in de loop der jaren veranderd is, heeft Meegdes er nog geen moment over gedacht om te vertrekken. "Het is toch heerlijk, zo'n huis met zoveel ruimte en een tuin met schuur."